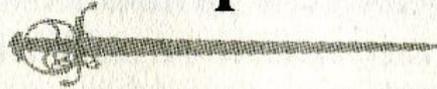

1

Про свої перші кілька полювань з «Локвудом і К^о» я скажу зовсім трохи — почасти, щоб не розкривати особи жертв, почасти — через моторошність самих цих випадків, та головним чином через те, що ми вдавалися до найрізноманітніших методів боротьби з привидами, і добилися успіху, лише перепробувавши усі ці методи. Мушу визнати, що жодна з цих ранніх справ не закінчилася так чудово, як нам хотілося. Так, ми вигнали Страхіття Мортлейку — але тільки до Ричмондського парку, де воно й зараз блукає ночами серед мовчазних дерев. Так, Сірій Спектр з Олдгейту і дух, відомий як Костогрім, були знищені — та не раніше, ніж сталося кілька смертей (як я нині вважаю, конче потрібних). А щодо Повзучої Тіні, яка переслідувала молоду панну Ендрюс, загрожуючи її здоровому глуздові й спідниці, то вона й далі дошкуляє цій бідолашній жінці, тиняючись за нею по всіх усядах. Отож наша репутація була аж ніяк не бездоганна, коли одного туманного осіннього ранку бадьоро задзвонив телефон і ми — Локвуд і я — подалися за викликом на Шин-Роуд, будинок №62.

Ми стояли на порозі; за нашими спинами глухо гули автомобілі. Локвудова рука в рукавичці смикнула шнурок дзвінка; його відлуння вщухло в глибині будинку. Я розглядала двері — лак на них укритися під сонцем дрібними бульбашками — й потерту поштову скриньку. У дверях було вікно з чотирьох скляних ромбів: крізь його матове скло можна було побачити хіба що темряву. Веранда була в жалюгідному стані, її давно

не провітрювали, й гниле букове листя, що купчилось по кутках, аж ніяк не додавало свіжості. Таким самим листям було устелено травник і стежку, що вела до будинку.

— Отже, — нагадала я, — пам'ятай наші нові правила. Нікому не прохоплюйся про те, що тут побачиш. Не міркуй уголос — хто вбив, де й коли. А найголовніше — не виказуй себе потерпілим. Будь ласка. Це ніколи не приносило добра.

— Щось тут забагато всяких «не можна», Люсі, — зауважив Локвуд.

— Ти правильно зрозумів.

— Ти ж знаєш, що в мене чудовий слух. Я ненавмисне копіюю людей.

— Гаразд, тоді копіюй їх тихо й не при них. Не перед ними — особливо, коли це докер-ірландець, футів із шість заввишки, що ледве розуміє людську мову, а ми — за добрих півмилі від цивілізації.

— Еге ж! Він і справді був надто спритний для такого зросту, — погодився Локвуд. — Та врешті гонитва нас тільки підбадьорила б. Ти щось відчуваєш?

— Ще ні, хоч навряд чи це мені вдасться... А ти?

Він облишив смикати дзвінок і трохи поправив комір пальта.

— Як на мене, все це досить-таки дивно. Тут сталася смерть — у садку, впродовж останніх кількох годин. Під отим лавровим кущем біля стежки.

— Ти, мабуть, хочеш сказати мені, що це лише невеличке сьайво?

Я схилила голову набік, наполовину примруживши очі, й прислухалася до тиші в будинку.

— Так, невеличке, завбільшки десь із мишу, — підтвердив Локвуд. — Можливо, польова миша. Потрапила на обід котові.

— Тоді... ця миша, напевно, не стосується нашої справи?

— Напевно, ні.

За матовим склом, усередині будинку, щось заворушилось — ніби пересувалось у чорній глибині вестибюлю.

— Гаразд, годі, — мовила я. — Вона йде сюди. Пам'ятай, що я тобі казала.

Локвуд зігнув коліно й підняв торбину, що лежала біля його ніг. Ми обоє — з шанобливими, приємними усмішками — трохи позадкували.

Проте чекали ми марно. Нічого не сталося. Двері не відчинились.

У будинку нікого не було.

Аж тут, тільки-но Локвуд зібрався заговорити, ми почули кроки позаду на стежці.

— Пробачте. — З туману повільно з'явилася жінка. Та варто було нам озирнутись, як вона прискорила ходу. — Пробачте. Мене затримали. До того ж я не думала, що ви прийдете так швидко.

Жінка піднялася сходами. Середнього віку, низенька, повненька, товстоцока. Її пряме світле волосся було акуратно зібране на потилиці простенькою заколкою. На ній були довга чорна спідниця, накрохмалена біла сорочка й широкий вовняний кардиган із розтягнутими кишнями по боках. В одній руці вона тримала тоненьку теку.

— Пані Гоуп? — перепитала я. — Добрий вечір, мадам. Мене звуть Люсі Карлайл, а це Ентоні Локвуд. Ми з агенції «Локвуд і К°». Прийшли за вашим викликом.

Жінка зупинилась на горішній сходинці і уважно оглянула нас широко розплющеними сірими очима, в яких відбивалися звичайні для такої okazji відчуття. Недовіра, невдоволення, непевність і страх — там було все, типове для нашого фаху, тож на власний рахунок ми нічого цього не брали.

Її погляд метушився між нами, зупиняючись на ошатному вбранні, на акуратних зачісках, на полірованих рапірах, що блищали на наших поясах, на важких торбинах, які ми принесли з собою. Найдовше він затримався на наших обличчях. Вона не намагалась пройти повз нас до дверей будинку. Її вільна рука поринула в кишеню кардигана, тягнувши матерію вниз.

— Вас тільки двоє? — нарешті запитала вона.

— Так, тільки ми, — відповіла я.

— Ви такі молоді!

Локвуд усміхнувся так лагідно, що його усмішка аж засяяла в сутінках:

— У тім-то й річ, пані Гоуп. Так і повинно бути.

— До речі, я не пані Гоуп. — Не встоявши перед Локвудовою лагідністю, вона й сама мимоволі всміхнулась, проте ця усмішка тут-таки змінилася тривогою. — Я її дочка, Сьюзі Мартін. Боюся, що мама не прийде.

— Але ж ми домовились зустрітися, — наполягала я. — Вона збиралася показати нам будинок.

— Так, я знаю. — Жінка подивилася вниз, на свої чистенькі чорні черевики. — Боюся, що вона не готова прийти сюди. Обставини батькової смерті були досить моторошні, а останніми ночами, так би мовити... прояви почастишали. Минулої ночі було найгірше, тож мама вирішила, що з неї досить. Зараз вона живе зі мною. Ми хочемо продати будинок, але не можемо гарантувати, що він безпечний... — Її очі трохи звузились. — Ось чому ми викликали вас... Пробачте, але ж у вас повинен бути керівник? Я вважаю, що за такі розсліди повинні братися дорослі люди. До речі, скільки вам років?

— Достатньо старі й достатньо молоді, — усміхнувся Локвуд. — Найкращий вік.

— Точніше кажучи, мадам, — додала я, — в законі йдеться, що дорослий потрібен лише тоді, коли оперативники проходять стажування. Більші агенції зазвичай мають керівників, але це їхнє особисте право. Ми достатньо кваліфіковані й самостійні, тому не вважаємо це за необхідне.

— Повірте нашому досвіду, — ласкаво обізвався Локвуд, — дорослі тут тільки зашкодять. Але ми, якщо ви бажаєте, готові в будь-який момент показати вам свою ліцензію.

Жінка пригладила своє гладеньке, світле, ідеально зачесане волосся:

— Ні, ні... не треба. Мама так хотіла, щоб цим займалися ви... отже, так буде краще. — Її голос пролунав байдуже й непевно.

На мить запала мовчанка.

— Дякую, мадам. — Я озирнулася на двері, що завмерли